

ΕΥΕΡΙΝΟΣ ΠΟΝΤΟΣ

ΣΥΓΓΡΑΜΜΑ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΘ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΕΝ ΤΡΑΠΕΖΟΥΝΤΙ

ΕΤΟΣ ΕΒ΄.

24 ΙΟΥΛΙΟΥ 1882.

ΤΕΥΧΟΣ Α΄.

Ο ΨΙΔΟΠΩΛΗΣ ΕΡΝΕΣΤΗΣ.

Α΄.

Τὴν παραμονὴν τῶν Χριστουγέννων τοῦ 1847 παιδίον πενιχρῶς ἐνδεδυμένον ἵστατο ἐνώπιον μεγαλοπρεποῦς καταστήματος καὶ ἐθεώρει μετὰ θαυμασμοῦ τὰ ἐκτεθειμένα ἀθύρματα. Ἐπὶ τῆς ῥάχεώς του ἔφερε δέσμηγν ψιάθων μικρῶν, ἐκ τοῦ εἶδους ἐκείνου, τὸ ὁποῖον κατασκευάζουσιν οἱ κάτοικοι τῶν πέριξ τῆς Δρέσδης χωρίων.

Ἐπὶ πολὺν ὥραν ἐθαύμαζεν ὁ ῥακενδύτης παῖς μὲ ζηλότυπον ὄμμα τὰ παιγνίδια καὶ θὰ ἐσκέπτετο ὁ δυστυχῆς ὅτι δὲν εἶχε πατέρα, ὁ ὁποῖος νὰ τῷ ἀγοράσῃτι ἐξ αὐτῶν διὰ τὴν ἡμέραν τῶν Χριστουγέννων. Αἶφνης τὸ ὥρολόγιον τῆς ἐκκλησίας τοῦ Σταυροῦ σημήναν τὴν 2αν μ. μ. ἀνέμνησεν αὐτῷ ὅτι ἦτο καιρὸς νὰ σπεύσῃ τὴν πώλησιν τῶν ψιάθων του, ἐὰν δὲν ἤθελε νὰ φθάσῃ ἀργὰ εἰς τὸ τρεῖς ὥρας ἐκεῖθεν ἀπέχον χωρίον του.

Ἐχων τὸν νοῦν ἀκόμη εἰς τὰς ἀμαξίδας, τὰ τύμπανα, τὰ πλοιάρια, τὰ ἱππάρια καὶ λοιπὰ ἀθύρματα τοῦ καταστήματος, εἰσήλθεν εἰς μεγαλοπρεπῆ οἰκίαν,

ἀνέβη τὴν κλίμακα καὶ ἔκρουσε τὴν θύραν τοῦ πρώτου πατώματος. Ὑπηρέτης λαμπρῶς ἐνδεδυμένος ἤνοιξε καὶ ἰδὼν τὸν πτωχὸν παῖδα ἤρχισε νὰ κραυγάζῃ·

— Τί θέλεις ἐδῶ, βρωμόπαιδο; σὰν κί' ἐσεῖνα ζητιανάκι δὲν ἐμβαίνουσι εἰς οἰκίαν ὡς τὴν ἰδικὴν μας.

— Ἀγόρασε, Κύριε, μία ψάθα, εἶπε μὲ τρέμουσαν φωνὴν τὸ παιδίον, ἐκπλαγὲν ἀπὸ τὴν βάρβαρον τοῦ ἀχρείου ὑπηρέτου συμπεριφορὰν.

— Βρὲ σκουλήκι! ἡμεῖς ἔχομεν ἀγγλικὸς τάπητας· τέτοια κουρέλια 'σὰν τὰ δικά σας δὲν τὰ χρειαζόμεθα. Ξεκουμπήσου ἀλλοῦ νὰ πωλήσῃς τὴν πραγμάτια σου παληροσίγγανε!

— Ἀγόρασε, εὐγενέστατε Κύριε! λυπήσου με, κρυόνω . . . τὸ χωρίον μας εἶναι πολὺ μακρὰν· λυπήσου τὴν μητέραμου, Κύριε . . . μὲ περιμένει νὰ τῆς πάγω ψωμί.

— Ξεκουμπήσου σὲ εἶπα, ζητιάνε! νὰ μὴ σοῦ δώσω καμιά καὶ σοῦ φανῇ ὁ οὐρανὸς σφονδύλι, ἐκραύγασεν ὁ ἀσπλαγχνος ὑπηρέτης, καὶ ἐσῆκωσε τὸν πόδα του διὰ νὰ λακτίσῃ, ὡς ἀνθρωπόμορφος ὄνος, τὸν πτωχὸν ψιλοπώλην. Κατὰ τὴν στιγμὴν ὅμως ταύτην ἐφάνη εἰς τὴν θύραν

Κυρία, κομψότατα ένδεδυμένη, ή οίκοδέσποινα, ήτις πλησιάσασα τόν παιδα — Τί θέλεις, παιδί μου, τόν ήρώτησεν — είτα άποτεινομένη πρός τόν προφανώς κατησχυμμένον ύπηρέτην είπε.

— Τί θύρουσ είν' αύτός, Πέτρε;

— Αυτό τό βρωμόπαιδο, Κυρία, έπιμένει νά άγοράσω τας ψάθαις του, άπήνησεν ό ύπηρέτης.

— Πρώτον, Πέτρε, τό παιδί δέν σου έκαμε τίποτε διά νά τό άποκαλής βρωμόπαιδο, έπειτα τί άδικο εύρίσκει ή ύψηλότης σου είς τήν πράξιν του παιδιού; διότι θέλει νά πωλήσ η τας ψάθας του, διέπραξε κανέν σφάλμα; έπανελάθε ζωηρώς ή Κυρία. "Ελα, μικρέ μου, πάρε αύτά τά πέντε γροσάκια και όσσε μέσα είς τήν μαγειρίσαν μίαν ψάθαν . . . Θεέ μου! πόσον μελανά είναι τά χεράκια σου; πήγαινε παιδάκι μου, νά θερμανθής είς τό μαγειρείον; άλλ' όχι; καλλίτερα έλα μαζή μου.

Τό παιδίον ήκολούθησε τήν εύγενή Κυρίαν, διελθών μακρόν έστρωμένον διάδρομον, έβησσε μετ' αύτης είς θερμόν δωμάτιον, όπου ή μαγειρίσσα και άλλητις ύπηρέτρια, καθήμεναι παρά τράπεζαν, έκαθάριζον λαχανικά.

Άμφότεραι αί ύπηρέτριαι έφάνησαν κατ' άρχάς ότι δέν ήσαν πολύ εύχαριστημέναί από τήν παρουσίαν του παιδιού, αλλά δέν έτόλμησαν νά τό εκφράσωσιν ένώπιον τής Κυρίας, ήτις διέταξε νά τῷ έρθή βόφημα, κρέας και λαχανικά.

"Αμα έξήλθεν ή Κυρία, ήρχισεν άμέσως ή φλύαρος μαγειρίσσα "Ελενώ νά λέγη.

— Τί ιδέας που καταβαίνουν καμμιά φορά αύταις ταις κοκκώναις; κύτταξε τώρα μάς κουβάλησε αυτό τό κουρελιάρικο νά τῷ δώσω νά φάη, 'σάν νά μή του έφθανε ένα κομμάτι ψωμί 'ς τό χέρι; ναι, 'ς περιμείνη, που θα τό βάλω 'ς τό τραπέζι μας και με τά σερβιτόριά μας νά φάη; νά, 'ς κάτση εκειδανά 'ς τή πλύστρα κοντά κι' 'ς πλευριτώση.

— Ξέρεις τί λέγω μέσα μου, καυμένη Δενηώ, είπεν έπειτα Κατήγκω ή μεσιά, 'αμ' αν είναι και τίποτε κλέφτικος; 'αμ' αν έχη και τίποτε φείραις; που μάς ήβρε! Δυστυχία νά σου πῶ δά τέτοια κοκκώνα! Ναι, δέ σου λέγω, ν' αγαπάς τό φτωχό και νά τό έλεῖς, άλλ' όχι δά πάλι και τόσο.

"Επειτα δέ στραφεΐσα προς τόν παιδα, όστις ιστάμενος ένώπιον έστίας έθερμαίνετο άτάραχος, ως αν μή ήκουε τούς λόγους τῶν γυναιών, είπε.

— Νά σου 'πῶ σύ! δέν άκούς, έσένα λέγω, τί κουφάθηκες; άκόμη δέν ήβγαν τά κολοκύθια; από που είσαι;

— Από τό Ποτσνάπελ, άπεκρίθη τό παιδίον.

— Πόσων χρονῶ είσαι, τσαχπινάκι; ήρώτησεν έπειτα ή μαγειρίσσα, μασσῶσα τήν μαστίχην της.

— 'Σ τά κεράσια θα ήμαι έπτά χρονῶ.

— Χα, χα, εκάγχασεν ή Κατήγκω; τί ζωντόβολα που είν' αύτοι οι χωρηγιάτες! — μή παραξενεύεσαι άναγνώστα, διότι εκεινη ήτον, φαίνεται, από τούς Παρισίους. — "Επειτα ήρώτησε.

— Πῶς λένε σύ τή 'μορφανιά που σ'έκανε; πῶς σε λέν' έσένα;

— Έμένα με λέγουν Έρνέστη, και τά παιδιά του χωριού μας με παρανομιάζουν ψαθοερνέστη, άπεκρίθη τό παιδίον.

Μετ' όλίγον ή μαγειρίσσα, τελειώσασα τό έργον της, ήγέρθη και άφ' ου διώρθωσε τό φακίολι της, ένώπιον μικρού καθρέπτου, είπε.

— Λέμε, λέμε, καυμένη Κατήγκω! άλλά συλλογίσου και λιγάκι με τέτοια φύχρα νά γυρίξη τό δυστυχισμένο από θύρα, είς θύρα, μ' αύτά τά κουρέλια και νά ήναι και πεινασμένο. "Ας τῷ δώσω τῷ δυστυχισμένῳ νά φάη, τάχατες δέν τό γέννησε κι' αυτό μάνα;

Τούς λόγους τούτους είπούσα ή Έλενω, μεταμελουμένη τρόπον τινά διά τούς πρώτους λόγους, παρέθηκε πινάκιον ζωμού, έσταύρωσε τούς άνταξιούς της "Πρας, τούλάχιστον κατά τό πάχος, βραχιόνάς της, και έθεώρει, μειδιῶσα, τόν παιδα, όστις θερμανθείς ήδη εκάθητο παρά τήν τράπεζαν και ήρχισε νά τρώγη, κρατῶν τό κοχλιάριον, ως αν ήτο καλῶς άνατεθραμμένο παιδίον. "Οτε είδε τό κρέας και τά χορταρικά, τά όποια έφερον έπειτα ή Έλενω, έστένωσε βαθέως.

— Κάτι βαρουναστενάξεις, μικρό μου, 'σάν νά ήναι έρωτοκτυπημένος; πῶς κι' εχεις κάμμία λερωμένη και σύ; ήρώτησε μειδιῶσα και προσπαθοῦσα ν' άλλάξη τρόπον, χωρίς όμως νά τό κατορθώση ή Κατήγκω.

— Άναστενάξω κοκκώνα, διότι δέν 'μπρω νά φάγω περισσότερον, είπε τό παιδίον; ή κοκκώνα, προσέθηκε δεικνύων τήν μαγειρίσαν, μου έδωκε πάρα πολύ σουπα; ή καυμένη ή μητέρα μου νά ήχε αυτό τό κρέας! Και ήρχισε νά κλαίη.

"Η Έλενω τότε συγκινηθεΐσα από τήν φιλοστοργίαν του παιδός τῷ είπεν.

— Έγνοια σου, Έρνέστη μου, μήν κλαῖς; θερρῶ πῶς είσαι καλό παιδί και θα σου τυλίξω τό κρέας αυτό σ' ένα κομμάτι χαρτί, νά τό πῶς τής μάνας σου. . . νά, στάσου, πάρε και δύο αύγά και λέγω τής κοκκώνας πῶς έθαλα δύο παραπάνω 'ς τήν κρέμα; τάχατες με δύο αύγά θα φτωχάνη ό τσελεμπής;

Δάκρυα χαρῆς έπλημμύρησαν τό όχρῶν και ισχνόν του ψιαθοπόλου πρόσωπον. . . Εύχαριστήσας τήν Έλενω και τήν Κατήγκω, έφορτώθη τας ύπολειφθείσας δύο ψιάθους και άνεχώρησε.

Τῇ επαύριον μεγάλη κίνησις έπεκράτει έν τῇ οίκίᾳ του μουσικοσυμβούλου και προέδρου του έφετείου Χαλιγγ, όστις ήτο πλούσιος και φιλόξενος. "Η σύζυγός του, εξ' επιφανούς τής Δρέσδης οικογενείας καταγομένη, ήτο, ως ήμεεις ήδη γνωρίζο-

μεν, εὐγενής καὶ φιλόανθρωπος εἰς ἄκρον. Τὰ Χριστούγεννα ἐωρτάζοντο πάντοτε μετὰ μεγάλης ἐπισημότητος παρ' αὐτοῖς· καὶ τὸ ἔτος δὲ τοῦτο συνηθροίσθησαν πολλοὶ συγγενεῖς καὶ φίλοι, διὰ νὰ συνεορτάσωσιν ἐν τῇ εὐρυχώρῳ τοῦ Χάλιγγ αἰθούσῃ τὴν γέννησιν τοῦ Σωτήρος. Ἐκαστος ἐκ τῶν παρευρισκομένων ἔλαβε τὸ δῶρον τῶν Χριστουγέννων· ἡ τετραετής Κλάρα, ἡ μονογενής τοῦ συμβούλου θυγάτηρ, ἔλαβε τὰ πολυτιμότερα δῶρα.

Ἐνῷ οἱ ξένοι συνδιελέγοντο καθήμενοι περὶ τοῦ δένδρου τοῦ Χριστοῦ, ἡ Κυρία Χάλιγγ, αἰσθανθεῖσα ζήτησιν, ἤλθε καὶ ἐκάθησεν ἐνώπιον τοῦ παραθύρου, ἐστήριξε τὴν κεφαλὴν τῆς ἐπὶ τῆς ψυχρᾶς ὑέλου διὰ νὰ δροσισθῇ καὶ ἔβλεπε πρὸς τὴν κάτω· λεωφόρον. Ἡ λαμπρὰ λάμψις τῆς πανσελήνου καὶ τοῦ ἀεριοφωτος καὶ ἡ καταπεσοῦσα χιὼν ἐπέτρεπον εἰς τὴν κυρίαν νὰ διακρίνῃ τοὺς διαβάτας. Τυχαίως ῥίψασα τὰ βλέμματα ἐπὶ παιδὸς φορτωμένου ψιάθους ἀνεγνώρισε τὸν παρ' αὐτῆς φιλοξενηθέντα χθὲς Ἐρνέστην. Ἀμέσως, ὑπὸ τοῦ εὐγενοῦς τῆς πρὸς τὸν πλησίον ἀγάπης αἰσθήματος παρακινήθεῖσα, ἐξῆλθε τῆς αἰθούσῃς, καὶ διέταξε τὸν ὑπηρέτην νὰ κράξῃ τὸ παιδίον. Ὁ ὑπηρέτης ἐξῆλθε καὶ μετὰ πέντε λεπτὰ ἐπέστρεψε καὶ μετ' αὐτοῦ ὁ Ἐρνέστης μας φορτωμένος τὰ ἐμπορεύματά του.

— Τί ἔκαμες τόσον ἀργὰ εἰς τὸν δρόμο, παιδάκι μου; τὸν ἠρώτησεν ἅμα εἰσέλθοντα ἡ κυρία.

— Ἐβλεπα τὰ παράθυρά σας, κυρία, τὰ ὅποια λάμπουν τόσο.

— Καὶ δὲν κρυόνεις;

— Κρυώνω, ἀλλὰ μ' ἀρέσκει πολὺ νὰ βλέπω τὰ φῶτα.

— Βίδες ποτέ σου ἀναμμένον δένδρον τοῦ Χριστοῦ;

Ἄποαις ἐνευσεν ἀποφατικῶς.

— Δυστυχισμένον πλάσμα!!! καὶ εἶναι ἀνάγκη νὰ ὑπάγῃς ἀπόψε εἰς τὴν μητέρα σου; Πόσας ὥρας ἀπέχει τὸ χωρίον σας;

— Τρεῖς κυρία.

Ἐξαγαγοῦσα δὲ τὸ ἀδαμαντοκόλλητον ὠρολόγιόν τῆς καὶ παρατηρήσασα τὴν ὡραν ἀνεβόησεν.

— Παναγία μου!! εἶναι ὀκτώ!! εὐρίσκεις εἰς τὰ σκοτεινὰ τὸν δρόμον, παιδάκι μου; Δὲν σοὶ συνέβη ποτέ τίποτε ἀπενεκαῖον; Δὲν φοβεῖσαι νὰ περιπατῆς τὴν νύκτα μόνος σου;

— Τί θὰ φοβηθῶ κυρία; ὅταν τύχη καὶ εἶναι πολὺ ἀργὰ καὶ ἐγὼ εἶμαι κουρασμένος καὶ νυστάξω, ἔξαπλώνομαι εἰς τὴν ἄκραν τοῦ δρόμου καὶ κοιμῶμαι ὡς τὸ πρῶτ.

— Θεέ μου, ἐψιθύρισεν ἡ σύζυγος τοῦ συμβούλου· εἶτα λαβοῦσα τὸν παῖδα ἀπὸ τῆς χειρὸς τὸν ἔφερεν εἰς τὸ μαγειρεῖον, καὶ διέταξε τὴν γνωστὴν μας Ἐλενίω, ἡ ὅποια ἐφόρει σήμερον τὰ καλά τῆς, νὰ τῷ δώσῃ νὰ φάγῃ καὶ ὅταν νυστάξῃ νὰ τῷ βάλῃ νὰ κοιμηθῇ.

Οἱ ὑπηρετῆται τοῦ Χάλιγγ ἦσαν εὐθυμοί

κατ' ἐκείνην τὴν ἡμέραν διὰ τὰ δῶρα, τὰ ὅποια ἔλαβον ἀπὸ τοὺς Κυρίου των, τὰ δὲ ὠραιότατα καὶ γλυκύτατα πλακούντια καὶ τὸ τέιον ἐπηύξησαν ἐτι μᾶλλον τὴν εὐθυμίαν, καὶ διὰ τοῦτο ἐφαίνοντο πολὺ ἐπιρρεπεῖς εἰς τὸ εὐεργετεῖν. Ἀπεφάσισαν ἀμέσως διὰ συνεισφορᾶς νὰ ἀγοράσωσιν ὑποδήματα νέα διὰ τὸν Ἐρνέστην. Ἡ θαλαμηπόλος τῆς κυρίας καὶ ἦν νταντὰ τῆς μικρᾶς Κλάρας ὑπεσχέθησαν νὰ παραγγείλωσιν εἰς τὸν ῥάπτῃν περισκελίδα καὶ ἐσωκάρδιον καὶ τελευταῖον αὐτὸς ὁ ὀλίγοι φιλάργυρος ἀμαξηλάτης θέλων νὰ μιμηθῇ τοὺς συναδέλφους τοῦ ἀπεφάσισε νὰ συμπληρώσῃ τὴν ἐνδυμασίαν· ἔτρεξε νὰ φέρῃ ἐπανωφόριον τὸ ὅποῖον ὁ υἱὸς τοῦ δὲν ἠδύνατο νὰ φορῇ πλέον, διότι ἐμεγάλωσεν.

Ὁ δὲ Ἐρνέστης, ἀφοῦ ἐθερμάνθη καὶ ἔφαγε καλῶς, καὶ ἡ μαγεῖρισσα τὸν ἔνιψε καὶ τὸν ἐκτένισε, ἐφαίνετο πολὺ ὠραιότερος, παρ' ὅτι πραγματικῶς ἦτο.

Ὅταν οἱ Κύριοι μετέβησαν εἰς τὸ ἐστιατόριον διὰ νὰ δειπνήσουν, ἡ Κατήγκω τὸν ἔλαβεν ἀπὸ τοῦ βραχίονος καὶ τὸν ἔφερεν εἰς τὴν αἰθούσαν, ὅπου ἦτο τὸ δένδρον τοῦ Χριστοῦ, καὶ ἀφοῦ, ἤναψε τὰ κηρία·

Ἐλα τώρα, ψαθὰ μου, κύτταξε, τῷ εἶπεν.

Ὁ δὲ δυστυχῆς Ἐρνέστης ἔγεινεν ὅλος ὀφθαλμὸς καὶ ἔβλεπε καὶ ἐθαύμαζε· θὰ ἐμενε δὲ ἕως τὸ πρῶτ· ἐκεῖ χάσκων, ἂν ἡ Κατήγκω ἀκούσασα ὅτι ἐτελείωσε τὸ δεῖπνον δὲν τὸν ἔκραζεν.

Τὸ πρῶτ ἐξυπνήσας ἔπτε καφρὸν μὲ γάλα καὶ ὠραῖα παξιμαδάκια, πράγματα τῶν ὁποίων τὴν ὑπαρξιν οὔτε καθ' ἑαυτὴν εἶδεν, ἐφορτώθη πάλιν τὰς ψιάθους τοῦ καὶ τὰ δῶρα τῶν ὑπηρετῶν καὶ ἀνεχώρησεν.

Ἐκτοτε ἤρχετο τακτικώτατα καθ' ἐκάστην ἐβδομάδα εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ μυστικοσυμβούλου. Ἡ κυρία εἶχε διατάξει νὰ τῷ δίδωσι νὰ τρώγῃ, ἀλλ' ὁ διακριτικὸς Ἐρνέστης δὲν κατεχρᾶτο τῆς καλοκαγαθίας τῆς, καὶ ἤρχετο μόνον τὸ σάββατον.

Ὅτε δὲ ἤλθεν ἡ ἀνοιξὶς ἐνεδύθη τὰ ἐνδύματα, τὰ ὅποια τῷ ἐδώρησαν οἱ ὑπηρετῆται, καὶ ἔφερε μετ' αὐτοῦ ὠραίους στεφάνους διὰ τὰς ὑπηρετίας καὶ λαμπρὰν ἀνθοδέσμην ἐξ ἰῶν εἰς τὴν κυρίαν, τὴν ὁποίαν τῷ ἐνεχείρισεν ὁ ἴδιος. Ὅταν εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον διὰ νὰ τῇ τὴν προσφέρῃ, ἡ κυρία ἦτο βεβουλισμένη εἰς τὴν ἀνάγνωσιν, καὶ ὅτε ἀπὸ τὸν κρότον τῆς θύρας καὶ τὴν ὄσμην τῶν ἰῶν διέκοψε τὴν ἀνάγνωσίν τῆς, εἶδεν ἐνώπιόν τῆς τὸν Ἐρνέστην, ὅστις τῇ εἶπεν·

— Σὰς φέρω ἰα, κυρία... εἶναι τὰ πρῶτα ὅπου ἤνθησαν.

— Εὐχαριστῶ, παιδί μου. Καὶ ἐξαγαγοῦσα χαρτονόμισμα πέντε ταλλήρων, τὸ ἔτεινε πρὸς τὸν Ἐρνέστην, ὅστις παρετήρει μετὰ προσοχῆς τοπογραφίαν ἀνωθεν τῆς κυρίας ἐπὶ τοῦ τοίχου ἀνηρτημένην.

— Σὲ ἀρέσκει αὐτὴ ἡ εἰκὼν; τὸν ἠρώτησε.

— Μάλιστα, κυρία, ἔτσι ἀπαράλλακτα εἶναι καὶ τὸ χωριὸ τῆς μάμμης μου.

— Ποῦ εἶναι τὸ χωριὸ τῆς μάμμης σου;

— Εἰς τὸ Ράβενου.

Ἡ κυρία Χάλιγγ μειδιάσασα προσέθηκε·

— Τὸ εὔρες, παιδί μου· καὶ ἡ εἰκὼν αὐτῆ εἰκονίζει μέρος τῆς πεδιάδος τοῦ Ράβενου. Γνωρίζεις γράμματα;

— Ὅχι, ἀλλὰ τώρα ἤρχισα νὰ πηγαίνω εἰς τὸ σχολεῖον, καὶ δι' αὐτὸ ἐρχομαι μόνον τὸ σάββατον διὰ νὰ πωλῶ ταῖς ψάθαις μου.

— Τίς τὰς κατασκευάζεις;

— Ἡ μητέρα μου, Κυρία· εἶναι χωλὴ καὶ δὲν ἠμπορεῖ νὰ ὑπάγῃ εἰς τοὺς ἀγροὺς μὲ τὸ ἡμερομίσθι.

— Καλὰ· εἶπε κάλιν ἡ κυρία· φρόντισε νὰ μάθῃς γράμματα, καὶ ὁσάκις ἐρχεσαι εἰς τὴν πόλιν, ἀπαιτῶ νὰ μᾶς ἐπισκέπτησαι καὶ νὰ σοῦ δίδῃ ἡ Ἑλενώ φαγητόν. Τώρα πηγαινε εἰς τὸ μαγειρεῖον νὰ φάγῃς, καὶ εἶπε τῆς Κατήγκως νὰ φέρῃ νερόν διὰ τὴν ἀνοδοέσμην.

Αἱ τελευταῖαι τῆς κυρίας λέξεις ἔχαρποποίησαν πολὺ τὸν Ἐρνέστην· ἔκαμε εἰδὸς τι ὑποκλίσεως καὶ εἶπε.

— Δὲν εἶναι ἀλήθεια, Κυρία, ὅτι ἡμπορῶ νὰ σᾶς φέρω πάλιν ἄνθη; ἀλλὰ δὲν θέλω νὰ μοῦ δώσητε χρήματα· ἐγὼ δὲν τὸ κάμνω διὰ τοὺς παράδες.

— Μάλιστα παιδί μου, θὰ τὰ δέχω-

μαι πάντοτε εὐχαρίστως, ἀπεκρίθη ἡ σύζυγος τοῦ μυστικοσυμβούλου.

— Ὠραία! εἶπεν ὁ Ἐρνέστης, καὶ ἔσπευσε νὰ ἐκτελέσῃ τὴν διαταγὴν τῆς κυρίας.

(ἀκολουθεῖ).

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΤΗΣ ΛΥΣΣΗΣ.

Ἐν ἐπιφυλλίδι τῆς Γαλλικῆς « Ἐφημερίδος τῶν συζητήσεων » δημοσιεύεται ἀνάλυσις μελέτης τινὸς περὶ θεραπείας τῆς λύσσης, ὑποβληθείσης ὑπὸ τοῦ Γάλλου ἱατροῦ Dumont εἰς τὴν ἐν Παρισίοις ἱατρικὴν Ἀκαδημίαν. Τὴν ἀνάλυσιν αὐτὴν ἀξίαν πολλοῦ ἐνδιαφέροντος, ἅτε ἀφορῶσαν εἰς τὴν θεραπείαν νοσήματος τόσῃ φοβεροῦ, μεταφέρομεν ἐνταῦθα ὡς ἔπεται.

Ἐν χωρίῳ τινί, περὶ τὸ : aen, ἐξ οὗ ὁ Dumont κατάγεται, κῶν λυσσῶν ἔδηξε τρεῖς, μίαν γυναικᾶ, ἓνα ποιμένα καὶ μίαν κόρην. Τοῦ ποιμένος ἡ πληγὴ καυτηριάσθεισα δι' ἀζωτικοῦ ὀξέος καὶ ἐπουλωθεῖσα ἔθεραπεύθη. Παρέρχονται τριάκοντα τέσσαρες ἡμέραι καλὴ ὑγεία τοῦ ποιμένος εἶχεν ἄριστα· ἀλλ' ἀποθνήσκει αἴφνης ἐκ λύσσης ἢ συγχρόνως δηχθεῖσα γυνή. Ὁ ποιμὴν μανθάνει τὸ γεγονός, ἀνησυχεῖ, μελαγχολεῖ, καταλαμβάνεται ὑπὸ ἀϋπνίας καὶ ἀσθενεῖ. Τὴν τριακοστὴν ἕατην ἡμέραν, ἀφ' ἧς ἐδήχθη ὑπὸ τοῦ κυνὸς ἐλυμαίνετο αὐτὸν λύσσα σοβαρά. Ἐπλανᾶτο

ἀπὸ οἰκίας εἰς οἰκίαν, ἄσβεστος δίψα κατέλαβεν αὐτόν, ἠσθάνετο στένωσιν τοῦ λαίμου καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ καταπίῃ, ἐκυλίετο ἐν ταῖς ὁδοῖς δάκνων τοὺς γάλικας καὶ ἐκβάλλων ἀγρίας φωνάς, εἰς οὐδένα δὲ ἐπέτρεπε νὰ τὸν πλησιάσῃ, κατείχετο ὑπὸ ἀκρατήτου ἐπιθυμίας τοῦ δάκνειν, πράγματι δὲ ἔδακνε τὰς βράβδους, ἃς μακρόθεν προσέφερον αὐτῷ. Οὕτως ἔχοντα μετήνεγκον τὸν λυσσῶντα εἰς τὸ νοσοκομεῖον. Ὁ Crillé, οὕτως ἐκαλεῖτο ὁ πάσχων, κατὰ τὰς καταλαμβανούσας αὐτὸν κρίσεις τοῦ νοσήματος, περιήρχετο εἰς ἀναισθησίαν, ἔτριξε τοὺς ὀδόντας καὶ ὑψίστατο σπασμωδικὰς σκιρτήσεις.

Ὁ πτυαλισμὸς ἦν ἄφθονος, ἡ ἐφίδρωσις ζωηρά, ἡ δὲ ἀναπνοὴ ἐγίνετο δυσχερῶς διὰ τῆς ρίνος. Ὁ ἀσθενὴς κατὰ διαλείμματα ἐξέβαλλε βραχνῶδεις φωνάς· ὅτε δὲ συνήρχετο, καταλαμβάνετο αὖθις ὑπὸ τῆς ἐπιθυμίας τοῦ δάκνειν. Παρεπονεῖτο, ὅτι ἠσθάνετο πόνους ἐπὶ τῆς κοιλίας, στενωχωρίαν τοῦ διαφράγματος, οὐδὲν δ' ἠδύνατο νὰ καταπίῃ. « Φονεύσατέ με, » ἀνέκραζεν ὁ δυστυχὴς, « ὑποφέρω φοβερά· τετέλεστα! φονεύσατέ με! » Ὁ Dumont μάτην πρὸς καθυσύχασιν τοῦ ἀσθενοῦς ἐποίησατο χρῆσιν βρωμιούχου καλίου καὶ σιροπίου κωδεΐνης· αἱ προσβολαὶ ἐπανελαμβάνοντο κατέπετεινοντο. Τότε ὁπως εὐκολύνῃ τὴν ἐφίδρωσιν καὶ τὸν πτυαλισμὸν συνέλαβεν εὐτυχῶς τὴν ἰδέαν νὰ προβῇ εἰς ὑποδέρριους ἐνέσεις διὰ γιτρικῆς

πιλοκαρπίνης. Τρεῖς ἐπαλλήλους ἐνήργησεν ἐνέσεις δι' ἐνὸς γραμμαρίου πιλοκαρπίνης καὶ ἐξηκολούθησεν ἐπὶ πολλὰς ἡμέρας ἐπαναλαμβάνων ταύτας· εἰ ἰδρωῖτες καὶ οἱ πτυαλισμοὶ ἐπῆλθον ἄφθονοι καὶ ταχεῖς, αἱ τῆς λύσσης κρίσεις ἐξησθένησαν, ἠλατῶθησαν καὶ ἐπιτέλους ἐξέλιπον παντελῶς, ἔθεραπεύθη δὲ καθολοκληρίαν ὁ πάσχων. Τὰ γεγονότα ταῦτα οὐδεμίαν ἀπολείπουσιν ἀμφιβολίαν περὶ τοῦ τελειοσφύρου τῆς θεραπείας, ἀλλ' οἱ πυρρωνίζοντες ἰσχυρίζονται, ὅτι Crillé δὲν ἦτο προσβεβλημένος ὑπὸ λύσσης, εἰ καὶ παρετηρήθησαν πάντα τὰ συμπτώματα τῆς λύσσης. Ὁ Dumont ἀντικρούει τοὺς πυρρωνίζοντας, ἀντιτάσσων τὰ παρουσιασθέντα συμπτώματα. Κατὰ τὰς κρίσεις τῆς νόσου, οἱ ὑπερβολικοὶ ἰδρωῖτες, οἱ ἄφθονοι πτυαλισμοὶ, ἡ ἄσβεστος δίψα καὶ πάντα τὰ παραπλήσια τούτοις φαινόμενα, μαρτυροῦσιν ὅτι ὁ ὀργανισμὸς ἐν τῇ κατὰ τῆς νόσου πάλῃ αὐτοῦ ἐπιζητεῖ νὰ διώξῃ ἀφ' ἑαυτοῦ τὸ δηλητηριῶδες στοιχεῖον, ἐπομένως ἡ θεραπεία βοηθηῦσα αὐτόν ἐν τούτῳ εἶναι θεραπεία λογικωτάτη. Ἡ πολυκαρπίνη εἶναι δραστήριον ἰδρωτικόν. Οὕτω δὲ ἀποδεικνύεται καὶ ἡ συντελεστικότης τῆς βρωσικῆς θεραπείας τῆς λύσσης δι' ἀτμῶν λουτρῶν. Δέον νὰ ἐντείνωμεν κατὰ τὸ δυνατόν τὰς ἀποκρυστικὰς ἰδιότητας τοῦ δέρματος καὶ τῶν ἀδένων. Ἡ πολυκαρπίνη ἀντικαθιστᾷ τὴν ἐνέργειαν τοῦ θερμαντικοῦ, ἔχει δ' ἴσως καὶ εἰδικὴν ἐνέργειαν ἰσχυροτέραν ἐπὶ τῆς λύσσης. Ὁ

πρωτόποτε τὸ γεγονός δὲν εἶναι ἀνεπίδεκτον ἀντιρρήσεως, καὶ δὲν εἶναι δυνατόν νὰ γείνωσιν ἀποδεκταὶ ἀνεπιφυλάκτως αἱ σπουδαῖαι παρατηρήσεις τοῦ ἱατροῦ Dumont. Αἱ ἐπιφυλάξεις δ' αὐταὶ ἀποβαίνουσι τόσῳ μᾶλλον ἀπαραίτητοι, ὅσον ὑπάρχουσι παραδείγματα, καθ' ἃ ἡ νόσος τῆς λύσσης ἀνεφάνη ἐπὶ δηχθέντων ὑπὸ λυσσώντων κυνῶν πρὸ πολλῶν ἐτῶν. Ὡρασμένως δὲ στρατιώτης τοῦ πυροβολικοῦ, δηχθεὶς ἐν Ἀλγερῷ καὶ ἐν τῷ μεταξὺ ἔχων ἄριστα, λησμονήσας δὲ καθολοκληρίαν τὸ γεγονός, ἀπέθανεν ἐκ τῆς λύσσης ἀφανείσης μετὰ ἑπταετίαν ἕνεκα ἀποτυχέντος γάμου. Καὶ πράγματι οἱ ἡθικολόγοι συντελοῦσι τὰ μέγιστα, ὅπως προκαλῶσι τὴν νόσον· ὁμολογητέον ὅμως, ὅτι κατὰ τὸν μέσον τοῦτον χρόνον ἡ ἱατρικὴ συνδρομὴ δὲν εἶναι περιττὴ καὶ ὑπὸ τὴν ἔποψιν ταύτην καὶ τὴν τῶν δοκιμασιῶν ἢ χρησὶς τῆς πολυκαρπίνης εἰς μεγάλην δόσιν δύναται νὰ ἀποβῆ ὠφέλιμος. Αἱ περὶ τῆς θεραπείας τῆς νόσου ἀμφιβολίαι δὲν εἶναι φρόνιμον νὰ ἐκλείψωσι, δεόν δὲ τὰ πειράματα νὰ ἐξακολουθήσωσιν ἀπαύστως. Ἡ λύσσα εἶναι τόσῳ δεινὴ νόσος, ὥστε ἀνάγκη μηδεμίαν νὰ ἀμεληθῆ προσπάθεια πρὸς καταπολέμησιν αὐτῆς ἐντελεθῆ, ἢ πρὸς τὴν δυνατὴν ἐξουδετέρωσιν αὐτῆς.

Ἡ θεραπεία αὐτῆς τῆς λύσσης διὰ τῆς ὑπερβολικῆς ἐπιδρώσεως, φαίνεται ὅμως ὅτι οὔτε νέα εἶναι οὔτε εὐρωπαϊκὴ τις ἐφεύρεσις.

Ἐξ ἐκθέσεων διαφόρων περιηγητῶν ἐξάγεται ὅτι ἡ Ἀβυσσινία, ἔνθα τὰ κρούσματα τῆς ὑδροφοβίας εἶναι συνεχέστατα, ὁσάκις ἰθαγενῆς τις προσβλήθῃ ὑπὸ τῆς τρομερᾶς ταύτης ἀσθενείας, λαμβάνουσι μακρὰ δερμάτινα λωρία καὶ καταδιώκουσι τὸν ἀσθενῆ, ὃν καὶ ὑποχρεοῦσιν νὰ τρέχῃ ὑπὸ τὸν ἀφρικανικὸν ἥλιον μέχρι τῆς στιγμῆς καθ' ἣν καταπέση ὀλοτελῶς ἐξηντλημένος.

Ἐὰν κατὰ τὴν ἀρχὴν τοῦ ὑγεινοῦ τουτου περιπάτου ὁ δυστυχῆς κατακλιθῆ ἐπὶ τῆς γῆς καὶ ἀρνεῖται νὰ προχωρήσῃ, τὸν βιάζουσι διὰ τῶν κτυπημάτων νὰ ἐξακολουθήσῃ τὴν ἐσπευσμένην πορείαν αὐτοῦ.

Εἶναι λοιπὸν ἡ αὐτὴ ἀρχὴ διὰ διαφόρων μέσων πραγματοποιουμένη. Ἐὰν δ' ἐν Ἀβυσσινίᾳ τὰ δῆγματα τῆς ὑδροφοβίας εἶναι συχνὰ καὶ ἡ θεραπεία ἐπίσης εἶναι συνήθης.

(ἐκ τῆς Ἑστίας.)

ΖΩΝΤΑ ΜΝΗΜΕΙΑ

ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΓΛΩΣΣΗΣ.

Ἀναδημοσιεύομεν ἐκ τῆς ἐν τῷ Νεολόγῳ δημοσιευθείσης ἐκθέσεως τῆς φιλολογικῆς ἐπιτροπῆς τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει φιλολογ. Συλλόγου τῶν Ζώντων μνημείων τῆς Ἑλλην. γλώσσης τοῦ Ζωγραφείου διαγωνίσματος τάδε:

Ε'). «*Συνέχεια τῶν ζώντων μνημείων τῆς ἀρὰ τὸν Πόντον ἰδιωτικῆς*» ὑπὸ Ἰωάννου Γ. Βαλαβάνη.

Ἐν τῷ παρόντι τεύχει ὁ συγγραφεὺς συνεχίζει τὰ προαποσταλέντα μελετήματα αὐτοῦ περὶ τῆς κατὰ τὸν Πόντον ἑλληνικῆς διαλέκτου. Προτάσσει πρόλογον, ἐπιστολῆς τύπον ἔχοντα, ἐν ᾧ ἀπολογούμενος λέγει, ὅτι ἀεσπευσα νὰ συγκροτήσω τὴν συλλογὴν οὐχ ὡς ἤθελον, ἀλλ' ἐκ τῶν ἐνόητων. Ἀλλὰ καὶ γλίσχρα κατὰ τὸ ποσὸν ἢ συλλογὴ οὐσ' αὐτὴ οὐκ εὐκαταφρόνητος ἔνι κατὰ τὸ ποῖον, ὥστε οὐκ ὀλίγους γλωσσικούς ἀδάμαντας εἰσφέρει. Ἄν δέ τι τῶν ἐν προγενεστέραις συλλογαῖς αὐτῆς ἀπεγράφῃ (τὰ τοιαῦτα δὲ εὐάριθμα θὰ εἶν'), συγχωρηθήτω μοι οὐκ εὐκαιρήσαντι ἀκριβῆ τὴν ἀντιπαβολὴν νὰ ποιήσωμαι. Ἀλλὰ καὶ τινα ἐπιτηδῆς ἐτέθησαν εἴτε διὰ προσθήκην σημασίας τινὸς ἢ καὶ φράσεως ἢ καὶ πρὸς ἐπανόρθωσιν».

Ἡ συλλογὴ τοῦ κ. Βαλαβάνη διαιρεῖται εἰς ἑπτὰ κεφάλαια· καὶ ἐν μὲν τῷ πρώτῳ ἐπιγραφόμενῳ γραμματικᾷ πειρᾶται νὰ ἀποδείξῃ τὴν οἰκείαν θέσιν, τὴν σημασίαν, καὶ τὴν χρῆσιν τῶν παρὰ τοῖς Ποντικοῖς προθέσεων· εἶναι δὲ τοῦτο μετὰ μεγίστης φιλοπονίας γεγραμμένον καὶ συμφώνως τοῖς νόμοις τῆς καθόλου ἑλληνικῆς γλώσσης· καὶ ποῦ μὲν ὑποδηλοῖ τὴν σημασίαν τῶν προθέσεων διὰ πολλῶν παραδειγμάτων ἐκ τῆς γλώσσης τοῦ

ἐν Πόντῳ λαοῦ, ποῦ δὲ τὴν μετάπτωσιν τῶν γραμμάτων, ἐξ ὧν σύγκεινται αἱ προθέσεις εἰς ἀντίστοιχα γράμματα· ἀλλ' ἐν τισὶ μέρεσι τῶν παρατηρήσεων αὐτοῦ ἀστοχεῖ λίαν· ὡς ἐν παραδείγματι, ἐν τῇ λέξει νοικόκη, κοινή παρ' ἅπασιν τοῖς Ἑλλησι, διαβλέπει ὅτι τὸ ἀρχικὸν ν λείψανόν ἐστὶ τῆς προθέσεως ἐν. Ἐὰν δὲ τὸ πρᾶγμα ἔχει οὕτως, ὁποῖαν ἄρα σημασίαν θὰ ἔχῃ ἢ σύνθετος αὐτὴ λέξις, ἢ ὁηλοῦσα σαφέστατα τὸν κύρην τοῦ οἴκου καὶ οὐχὶ τὸν ἐν οἴκῳ κύρη; Τὸ αἴτιον τῆς ὑπάρξεως τοῦ ν τούτου ἔγκειται, ἂν μὴ ἐν τῇ εὐφωνίᾳ, μᾶλλον ἐν τῇ μεταβολῇ τοῦ προπασσομένου F εἰς ν· γινώσκομεν δὲ ὅτι τὸ δίγαμμα ποικίλας πάσχει μεταβολὰς ἐν τῇ ἑλληνικῇ γλώσσῃ· μία δὲ τῶν περιεργωτέρων εἶναι καὶ ἡ εἰς μ μεταβολὴ αὐτοῦ, ὡς ἐν τῇ λέξει Fάλευρον=μάλευρον. Καὶ ἡ εἰς ν μὲν μετατροπὴ τοῦ F εἶναι ἴσως σπανία, καὶ ὡς φαίνεται, δὲν ἐμελετήθη εἰσέτι, ἀλλ' ἀφοῦ θετικῶς γινώσκομεν τὴν εἰς μ μεταβολὴν, δὲν ὑπάρχει λόγος καθ' ὃν νὰ μὴ ἀποδεχώμεθα καὶ τὴν εἰς ν μετάπτωσιν αὐτοῦ ἐν τῷ Foῖκος=νοῖκος· ἄλλως τὸ παράδειγμα οὐκ ἐστὶ μοναδικόν· ἔχομεν τὸ νύπνος ἀντὶ Eύπνος, νῶμος=Fῶμος ὦμος, καὶ ἄλλα περὶ ὧν οὐ τοῦ παρόντος. Ἀπλῶς δὲ μόνον ἐποιήσαμεθα τὴν παρατήρησιν ταύτην πρὸς ἀπόδειξιν ὅτι τοῦ κ. Βαλαβάνη ὑπόθεσις περὶ τοῦ ἀρχικοῦ ν τῆς λέξεως νοικόκη δὲν φαίνεται οὔσα ὀρθή, καὶ ὅτι

πολλὰ παρόμοιαι παρενοήσεις υπάρχουσιν ἐν τῇ ἄλλως ἀξιολόγῳ αὐτοῦ περί προθέσεων μελέτῃ.

Ταύτῃ δ' ἐπιτεταται ἐν τῷ χειρογράφῳ σημειώσις τετρασέλιδος περί τοῦ εἰ μ ἰ καὶ εἰ μ α ἰ ἐν ἣ ὁ συγγραφεὺς ἐρευνᾷ τὰ κατὰ τὴν χρῆσιν τοῦ ῥήματος τούτου πρὸς ἀπόδειξιν, ὅτι τὸ τριτοπρόσωπον εἰ ν α ἰ ἢ ε ἰ ν ε δέον νὰ γράφηται ἐνι, ὡς εἴθισται παρὰ τοῖς κατοίκους τοῦ Πόντου· ἀλλ' ἐπειδὴ τὸ κεφάλαιον τοῦτο ἀνήκει μᾶλλον εἰς τὰς γενικὰς περί τῆς ἑλληνικῆς γλώσσης μελέτας καὶ ἐπομένως ξένον ἐστὶ τοῦ προγράμματος τοῦ Ζωγραφείου διαγωνίσματος, ἀφικνούμεθα εἰς τὸ τρίτον κεφάλαιον, ἐν ᾧ ἀναγράφονται ὑπὲρ τὰς διακοσίας λέξεις τῆς Ποντικῆς διαλέκτου. Αἱ κλειῶνται τῶν λέξεων τούτων γνωσταὶ μὲν εἰσὶν καὶ ἐξ ἄλλων συλλογῶν ὀδημοσιευθεισῶν ἐν περιοδικοῖς συγγράμμασιν ἢ ἐν ἰδίῳ βιβλίῳ· ἀλλὰ τοῦτο οὐδαμῶς μειοῖ τὴν ἀξίαν τοῦ γλωσσαρίου τοῦ κ. Βαλαβάνη· διότι ὁ συλλογεὺς ἀνέπτυξεν ἐν ταῦθα ἱκανότητά τινα περιποιούσῃ αὐτῷ τιμὴν οὐ σμικράν. Ἐν πρώτοις ἐπεμελήθη νὰ σημειώσῃ τὸν τόπον, ἐν ᾧ κυρίως πρωτεύει ἡ χρῆσις λέξεων τιῶν· δευτέρον προστίθησι φράσεις ἀναλόγους, καὶ τρίτον τὴν σημασίαν τῶν λέξεων ὑπὸ πάσας τὰς περιπτώσεις τῆς χρήσεως. Πρὸς δὲ τούτοις πειρᾶται νὰ ἐπιδείξῃ καὶ γνώσεις ἐτυμολογικὰς, αἵτινες δεικνύουσιν ἄνδρα μετ' ἀφοσιώσεως μελετῶντα τὴν ἱστορίαν τῆς Ποντικῆς δια-

λέκτου. Σημειωτέον ὅμως, ὅτι αἱ ἐτυμολογικαὶ αὐτοῦ γνώσεις φαίνονται οὐσαι τῆς ἐποχῆς, καθ' ἣν μόλις ἤρξατο νὰ ἀναπτύσσῃται ἡ συγκριτικὴ γλωσσολογία καὶ καθ' ἣν ἐπετρέπετο ἐκάστῳ ἐλευθέρως καὶ ἀνεξαρτήτως μεθόδου τινὸς νὰ δημοσιεύσῃ παραγωγὰς ἐπιτυχεῖς μὲν κατὰ τὸ φαινόμενον, ἀλλ' ἀπαδούσας τοῖς νόμοις, δι' ὧν θεμελιώθη βραδύτερον ἡ ἐτυμολογικὴ ἐπιστήμη. Ὁ κ. Βαλαβάνης φαίνεται ὅτι ἐμελέτησε τὸ « Δοκίμιον » τοῦ μακαρίτου Μαυροφρύδου καὶ τὰ ὑπὸ τοῦ ἡμετέρου Συλλόγου ἐκδοθέντα «στοιχεῖα γλωσσολογίας» τοῦ κ. Μ. Παρανίκα, διότι εἰς ἀμφοτέρα παραπέμπει συνεχῶς, ἀρυόμενος ποῦ μὲν ἐπιτυχῶς τὰς ἀναγκαιούσας μαρτυρίας, ποῦ δὲ τὰς ἐκ συμπτώσεως ἢ κατὰ φαινόμενον προσεγγιζούσας ἀποδείξεις εἰς τὰς ἐτυμολογικὰς παρατηρήσεις αὐτοῦ. Ἐν πολλαῖς λέξεσι συγκρίνει τὰς ῥίξας αὐτῶν πρὸς ἄλλας συγγενῶν γλωσσῶν τοῦ ἀγρίου ἰδιώματος. Ἐν τῇ περιστάσει δὲ ταύτῃ φαίνεται ὅτι προτιμότερον ἤθελεν εἶσθαι ἐὰν ἀπέφευγε τὴν ἐργασίαν ταύτην, ἥτις ἄκοντα ὠδήγησεν αὐτὸν εἰς ἀλληλουχίαν παρενοήσεων. Δὲν ἐπιθυμοῦμεν πλείοτερον ν' ἀπασχολήσωμεν ῥυμᾶς, φιλόμουσοι κύριοι, ἀναφέροντες παραδείγματα τινὰ πρὸς ἀπόδειξιν ὅμως τῶν λεγομένων ἐξαιτούμεθα τὴν προσοχὴν ὑμῶν ἐπὶ τινος μόνον λέξεως, ἣν τυχαίως ἀρυόμεθα ἐκ τοῦ Ποντικοῦ τούτου γλωσσαρίου. Ὁ κ. Βαλαβάνης γράφει ἐν λ. αὐτῷ (προφ. Καύ-

ζω) = φωνάζω ἀναβοῶ. Λέγουσι δὲ καὶ γαύζω. Πιθανῶς παρὰ τὴν ῥίζαν ga, ὅθεν τὸ σανσκριτικὸν gais = βοῦς, ἐλλ. βε, ὅθεν βοῶ· ἐντεῦθεν πιθανώτερον καὶ τὸ ἀλλαχοῦ ἄλλως ἐτυμολογηθὲν τσα γ)ύζωα κτλ. Πᾶσαι αἱ παραθέσεις αὐταὶ λελανθασμένα εἰσὶν, διότι ἡ παρὰ τοῖς Ποντικοῖς λέξις γαύζω, ἥτις ἐστὶν ἡ αὐτὴ τῷ γαυζῷ κατ' ἀπώλειαν τοῦ ρ ἔχει τὴν ῥίζαν κοινὴν τῇ σαχσκριτικῇ γλώσσῃ εἰς ἣν ἡ ῥίζα garz (ῥῆμα garzami) δηλοῖ ὅτι καὶ παρὰ Ποντικοῖς τὸ γαύζω καὶ παρ' ἄλλοις γαυζῷ. Ἡ ῥίζα δὲ αὕτη προελθούσα ἀρχήθεν βεβαίως ἐκ μεταφορᾶς ἀνευρίσκειται καὶ ἐν ἄλλαις ἀρίαις γλώσσαις· οὕτως ἔχομεν τὸ λατινικὸν ^gargio, κτλ· παρὰ δὲ τῆς ἀρχαίας Ἑλληνιστῆν ἦν τὸ γαυζῷ, ὅθεν τὸ νῦν ^gαυζῷ καὶ ^gαύζω. Ὡστε προτιμότερον ἤθελεν εἶσθαι ἐὰν ὁ κ. Βαλαβάνης ἀπεδείκνυε μόνον τὸ σῆμα τῆς ἀποβολῆς τοῦ ρ ἐκ τῆς λέξεως καυζῷ, καὶ ἐὰν τοῦ γράμματος τούτου ἡ ἀπώλεια παρατηρεῖται συνεχῶς ἐν τῇ Ποντικῇ διαλέκτῳ.

Καὶ ταῦτα μὲν γενικῶς περί τῆς ἀξίας τοῦ γλωσσαρίου τοῦ κ. Βαλαβάνη, ἀνδρὸς ῥέκτου, ζηλωτοῦ πρὸς τὰ πάτρια καὶ φιλομαθοῦς. Ἐπονται δὲ τῷ γλωσσαρίῳ 28 παροιμίαι ἀλφαθητικῶς τεταγμένα καὶ μετὰ σημειώσεων ἱκανῶν περί τῆς χρήσεως αὐτῶν. Τινὲς τῶν παροιμιῶν τούτων εἶναι γνωσταὶ καὶ ἀλλαχόθεν.—Ἀξιόλογα δὲ καὶ λίαν συμβάλλοντα τῷ Ζω-

γραφείῳ διαγωνίσματι εἰσὶ τὰ τέσσαρα τελευταῖα κεφάλαια, ἐν οἷς ὁ κ. Βαλαβάνης ἀπεταμίευσεν τρεῖς δεισιδαιμονίας καὶ προλήψεις πενήτηκοντα τέσσαρας, ἑπτὰ ἀνέκδοτα καὶ μύθους, καὶ τέλος τρία γαμήλια ἔθιμα. Ἐν πᾶσι δὲ τούτοις εὑρηται ὕλη μελέτης ἀξία καινοφανής.—Ὡς παράρτημα δὲ τῆς συλλογῆς αὐτοῦ ὁ κ. Βαλαβάνης προσέθηκεν. α' Ἐπίμετρον εἶται συμβολὴν κριτικὴν εἰς τὴν συλλογὴν τοῦ κ. Ι. Σταματέλου τὴν ἐν τῷ περιοδ. τοῦ ἐν Κωνσταντινουπόλει Ἑλληνικοῦ Φιλ. Συλλόγου τόμ. Η'.»

Διὰ ταῦτα δ' ἐθέλουσα ἡ ἐπιτροπὴ νὰ δείξῃ σήμερον ὁπόσον ἀγωνίζεται νὰ προσλεύσῃ τὴν τραχεῖαν ὁδὸν πρὸς ἀποπεράτωσιν τοῦ περιφανοῦς τούτου μνημείου, σπεύδει νῦν δι' ἐμοῦ νὰ ἀνακηρύξῃ ὅτι τοὺς μὲν ἀξιοτίμους κ. Ἀπόστολον Αἰλιανόν, Ἀ. Γόνιον καὶ Συμεῶν Μανασσίδην πολλῶν ἐπαίνων ἀξιοῖ ἐπὶ τῇ προθυμίᾳ, δι' ἧς εὐηρεστήθησαν συμμετασχεῖν καὶ ἐφέτος ὡς πάντοτε τοῦ ἀγῶνος, τοὺς δὲ ἐλλογίμους κυρίους Ἰωάννην Βαλαβάνην, Γεώργιον Ζηκίδην, καὶ Νικόλαον Πολίτην ἀμείβει τῷ δεκαλίρῳ ἄθλῳ διὰ τὴν πολύτιμον αὐτῶν ἐργασίαν ταύτην τὴν πρὸς ὠφέλειαν μὲν τῆς ἐπιστήμης γενομένην, πρὸς δόξαν δὲ τοῦ σταδιοδρομοῦντος ἑλληνικοῦ ἔθνους ἐν τῷ πεδίῳ τῶν φώτων καὶ τοῦ πολιτισμοῦ.

Ἡ Φιλολογικὴ Ἐπιτροπὴ.

ΠΡ. ΒΑΣΙΛΑΔΗΣ πρόεδρος

Κ. ΞΑΝΘΟΠΟΥΛΟΣ
ΧΡ. ΧΑΤΖΗΧΡΗΣΤΟΣ
ΑΒΡ. ΜΑΛΙΑΚΑΣ
Θ. ΣΑΛΤΕΛΗΣ
Α. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ ΚΕΡΑΜΒΥΣ, *είσ-*

(η) ητής.

ΑΝΑΜΙΚΤΑ.

ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΣΕΙΣ ΤΟΥ ΟΡΤΥΓΟΣ.

Ὁ ὄρτυξ ἀναχωρεῖ τὸν Σεπτέμβριον καὶ Ὀκτώβριον καὶ ἐπανέρχεται ὁ μὲν ἄρρη τὴν 10 Μαΐου, τὸ δὲ θῆλυ τὴν 1 ἰουνίου. Αἱ μεταναστεύσεις αὐταὶ γίνονται ἐν καιρῷ νυκτὸς καθότι ὡς προσερχόμενοι ἐκ τῶν βορείων μερῶν, σταθμεύουσιν εἰς χώρας, ἐν αἷς ἡ θερμοκρασία εἶναι ὑγρὰ, οἷα ἡ Ἀγγλία, Βρετανία καὶ Προβηγκία· οἱ πλεῖστοι ὅμως ζῶσι τὸν χειμῶνα ἐν Ἀφρικῇ. Ἀλλὰ πῶς διέρχονται τὴν μεσόγειον; ἡ μεγαλειτέρα ἀπόστασις ἢ διαχωρίζουσα τὴν Ἀφρικὴν ἀπὸ τῆς Εὐρώπης—ἀπὸ Μασσαλίας εἰς Ἀλγέριον—εἶναι περίπου 650 χιλιαμέτρων. Ἡ κίνησις τοῦ ὄρτυγος εἶναι ταχυτάτη διαφεύγουσα τὸ ἀνθρώπινον βλέμμα. Στηριζόμενος δὲ τις ἐπὶ τῆς γνώμης ὅτι ὁ μὲν κύψελος (πετροχελιδόνι) διατρέχει 80 λεύγας τὴν ὥραν, ἡ χελιδὼν 60, ἢ δὲ περιστέρα 26 ἕως 30, δύναται νὰ παραδεχθῇ διὰ τὴν ὄρτυγα πτῆσιν 16 λευγῶν τὴν ὥραν, ὥστε εὐθεῖα διάβασις αὐτοῦ ἀ-

παιτεῖ δέκα ὥρας ἤτοι μίαν νύκτα. Δὲν πρέπει ὅμως νὰ λησμονήσωμεν ὅτι ἐν τῷ διαστήματι τούτῳ ὑπάρχουσι καὶ τινα μέρη, ἐν οἷς δύνανται νὰ σταθμεύσωσι. πρὸς δυσμὰς τὸ στενὸν τοῦ Γιβραλτάρ ἔχει πλάτος 15 χιλιαμέτρων, [ἢ γραμμὴ τῶν Βαλλεαρίδων νήσων διατέμνουσα αὐτὸ διαγωνίως κατὰ μέσον· ἡ Κορσικὴ καὶ ἡ Σαρδηνία τῶν ὁποίων ἡ εὐθεῖα διεύθυνσις φαίνεται διαχαράττουσα ὁδὸν ἀπὸ τοῦ ἐνὸς πρὸς τὸ ἕτερον μέρος· ἡ Σικελία τῆς ὁποίας τὸ δυτικὸν μέρος ἀπέχει 150 χιλιαμέτρα τῆς Τύνιδος· πρὸς δὲ ἡ Μελίτη καὶ αἱ νῆσοι τοῦ Ἀρχιπελάγους καὶ πλεῖσται ἄλλαι νῆσοι καὶ νησούδια.

ΠΕΡΙ ΦΑΡΩΝ

Ὁ ὑπὸ τῆς ἱστορίας μνημονεύμενος ἀρχαιότατος φάρος ἵστατο ἐπὶ τοῦ ἀκρωτηρίου Σιγείου. Παρόμοιοι πύργοι ἔκειντο ἐν Πειραιεῖ καὶ ἐν πλείστοις τῶν τῆς Ἑλλάδος λιμένων. Ἀλλ' ὁ πάντων διασημότετος ἐκτίσθη ἐπὶ τῆς νήσου Φάρου, ὑπὸ Πτολεμαίου τοῦ Φιλαδέλφου. Ὁ φάρος ἐκεῖνος ὑφόμενος παρὰ τὰς ἀκτὰς τῆς Ἀλεξανδρείας κατελέγετο ἐν τοῖς θαύμασι τῆς οἰκουμένης, ἀνεγερθεὶς τῷ 470 ἄ. Π. Ὀνομάσθη δὲ Φάρος ἐμωνώμως τῇ νήσῳ, ἐξ οὗ καὶ τὸ ὄνομα λαμβάνουσι πάντες οἱ πρὸς τὸν αὐτὸν σκοπὸν ἀνεγειρόμενοι πύργοι.

ΛΟΓΟΙ ΕΠΙΚΗΔΕΙΟΙ.

Ἡ χρῆσις τῶν ἐπικηδείων λόγων ἤρξατο παρὰ τοῖς Ἑλλῆσι μετὰ τὴν μάχην τοῦ Μαραθῶνος, ὁ δὲ Θουκυδίδης εἶναι ὁ ἀρχαιότερος συγγραφεὺς ὅστις ὀμιλεῖ περὶ αὐτῶν. Μετηνέχθη ἡ συνήθεια αὕτη ἐκ τῆς Ἑλλάδος εἰς τὴν Ῥώμην, ὁ δὲ Βαλέριος Πουβλικόλας τὴν ἐφήρμοσε μετὰ τὸν θάνατον τοῦ Ἰουνίου Βρούτου τοῦ συνάρχοντος αὐτοῦ, ὅστις εἶχε μείνει τὴν προλαβοῦσαν εἰς τὸ πεδῖον τῆς μάχης, πολεμῶν τοῖς Ἑτρούσκοις.

Ὁ ἀρχαιότερος ἐπικηδεῖος λόγος ἐν Γαλλίᾳ εἶναι ὁ ἀπαγγελθεὶς ἐπὶ τοῦ πρωτοστάτορος Βερτράνδου Δουκεολίνκου, ἀποθανόντος τῷ 1380.

ΑΙ ΚΗΡΟΛΑΜΠΑΔΕΣ.

Ἀνέκαθεν οἱ ἄνθρωποι μετεχειρίσθησαν κηρολαμπάδες· εἰς τὰς θυσίας αὐτῶν καὶ μάλιστα τελοῦντες τὰ μυστήρια τῆς Δήμητρος ἐκράτουν δᾶδας Ἑλληνέες τε καὶ Ῥωμαῖοι κρατοῦντες ἅμα καὶ κηρολαμπάδας πρὸ τῶν ἀγαλμάτων τῶν θεῶν.

Ἀλλὰ δὲν πρέπει ν' ἀναδράμωμεν πρὸς τοὺς ἐθνικούς, ἵνα εὐρωμεν τὴν παρὰ τοῖς χριστιανοῖς ἀρχὴν τῆς χρήσεως τῶν κηρολαμπάδων. Εἶναι γνωστὸν ὅτι οἱ χριστιανοὶ ἀναγκαζόμενοι νὰ κρύπτονται ἐν κατὰς ὁπαῖς τῆς γῆς, ἵνα ἀποφύγωσι τοὺς διωγμούς καὶ ἀσχολῶνται περὶ τὰς θρη-

σκευτικὰς αὐτῶν τελετὰς, φύσει δὲν ἠδύναντο νὰ μὴ μεταχειρίζωνται δᾶδας τε καὶ κηρολαμπάδας· τούτων δὲ ἔσχον πολλῷ πλείονα ἀνάγκην καὶ ὅτε ἀκόμη ἐπετρέπη αὐτοῖς νὰ ἀνεγείρωσιν ἐκκλησίας, διότι αὐταὶ ἐκτίζοντο σκιεραὶ, ὀλίγον φῶς λαμβάνουσαι, ἵνα διὰ τοῦ σκότους ἐμπνέωσι μείζονα σεβασμόν. Ἐν τούτοις ἀπὸ πολλοῦ ἤδη χρόνου, τὸ ὑπὸ τῆς ἀνάγκης ἀρξάμενον ἔθος, κατήνησε καθαρὰ θρησκευτικὴ τελετή.

Ὁ ἀρχομένου τοῦ Β'. αἰῶνος ἀκμάζων ἅγιος Παυλῖνος λέγει ὅτι οἱ σύγχρονοι αὐτῷ χριστιανοὶ τόσον ἠγάπων τὰς κηρολαμπάδας, ὥστε καὶ ἐξωγράφουν αὐτὰς ἐν ταῖς ἐκκλησίαις.

ΔΗΛΗΤΗΡΙΑΣΙΣ ΕΚ ΠΙΛΟΥ

Ἐπὶ πολὺν χρόνον ὁ κ. Κ. . . , ἀδαμαντοπώλης ἐν Παρισίοις ὑπέφερεν ἀπὸ κεφαλαγίαν ἣν ἀπέδιδεν εἰς τοὺς καύσωνας τῆς ἐποχῆς. Μετεχειρίσθη φάρμακά τινα συνήθη· ἀλλ' ἀντὶ νὰ ἐλαττωθῶσιν οἱ πόνοι ἐπερίσσευσαν, ἐπῆλθε φλόγωσις τις ἐσωτερικὴ καὶ ἐπὶ τέλους τὸ πρόσωπον αὐτοῦ ἐκαλύφθη ἀπὸ ἐξανθήματα τὰ ὁποῖα ἀνεπτύσσοντο ἰδίᾳ ἐπὶ τοῦ μετώπου.

Περίφοβος ἔσπευσε παρὰ τινι ἱατρῷ, ἀνεγνώρισεν ἀμέσως τὰ συμπτώματα δηλητηριάσεως ὑπὸ τινος μεταλικοῦ τοξικοῦ. Ἀλλ' ἔπρεπε πρὸ παντὸς νὰ ἀναγνω-

ρίστη πόθεν προήρχετο τὸ τοξικὸν τοῦτο.

Ὁ κ. Κ. . . τὸν ὁποῖον ἀναγκάζει τὸ ἐπάγγελμά του νὰ ταξειδεύῃ ἐδιηγήθη ὅτι ἡ βλάβη τῆς υγείας του ἤρχισεν ἀπὸ τριῶν ἐβδομάδων ἤτοι ἀπὸ τῆς ἐλεύσεώς του ἐκ Γερμανίας, ἔνθα ἠγόρασε πῖλον ὅστις τὸν ἐστενοχώρει ὀλίγον τὸ μέτωπον ἀπὸ τῆς ἐπαύριον μικρά τινα ἐξανθήματα ἐφάνησαν εἰς τὰ ὁποῖα οὐδὲν εἰς πρόσεξε καὶ τὰ ὁποῖα ἐξηφανίσθησαν διὰ νὰ ἐπανέλθωσι πολυπληθέστερα ἅμα τῇ εἰς Παρισίους ἐπιστροφῇ του. Ὁ ἰατρός ἐζήτησε τὸν πῖλον καὶ ἐβεβαίωσε, ὅτι ἡ ἐκδέρματος ταινία ἢ καλύπτουσα τὸ ἐσωτερικὸν τοῦ πῖλου ὕφασμα, ἐβαπτίσθη εἰς μίαν τῶν δηλητηριωδεστέρων τοξικῶν οὐσιῶν. Ἐνῶ δὲ ὁ πῖλος ἐπέεξε ὀλίγον τὸ μέτωπον ἢ τοξικὴ οὐσία εἰσέδουε διὰ τῶν πόρων ἐπιφέρουσα δηλητηρίασιν βραδείαν ἀλλὰ συνεχῆ. Τὸ ἔνοχον κάλυμμα κατεδικάσθη εἰς τὸν διὰ πυρὸς θάνατον, καὶ ἐνεργητικὴ θεραπεία ἐλύτρωσε τὸν ὀργανισμόν ἀπὸ πάντων τῶν βλαβερῶν στοιχείων.

Η ΠΑΙΔΕΙΑ ΕΙΝΑΙ ΘΗΣΑΥΡΟΣ.

Πόσον εὐτυχεστέρα θὰ ᾔτο ἢ κατάστασις τοῦ ἀνθρωπίνου γένους, ἂν τὸ ἥμισυ τῶν πόνων καὶ τοῦ χρόνου, τὸν ὁποῖον καταναλίσκει εἰς ἀπόκτησιν πλούτου, κατηνάλισκεν εἰς ἀπόκτησιν χρησίου παιδείας.

Τὰ ἔθνη καθίστανται ἔνδοξα οὐχὶ ὑπὸ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν πλουσίων, ἀλλ' ὑπὸ τοῦ ἀριθμοῦ τῶν πεπαιδευμένων καὶ τῶν χρησίων τῇ κοινωνίᾳ ἀνθρώπων, τοὺς ὁποῖους κατὰ καιροὺς παρήγαγον.

Ἡδὲ λοιπὸν ὁ ἐπιθυμῶν νὰ καταστήσῃ τὴν ἑαυτοῦ πατρίδα ἔνδοξον ὀφείλει νὰ θεωρῇ ἑαυτὸν ὑπόχρεον εἰς τὴν ἀπόκτησιν τοιαύτης παιδείας, ἣτις δύναται νὰ τῷ ᾔναι χρήσιμος καὶ νὰ συνεισφέρῃ τὸν ἔρανον του εἰς τὸ κοινὸν χρεώλυτρον. χρεωστῆ εἰσέτι τῇ ἀληθείᾳ νὰ θεωρῇ ἑαυτὸν ὡς ἔξοχον ἀντικείμενον, τοῦ ὁποῖου ἡ βραθυμία ἢ ἡ δραστηριότης θ' ἀμαυρῶσῃ ἢ θ' αὐξήσῃ τὴν δόξαν τῆς πατρίδος του.

Ἡ παιδεία ἐστὶ διαρκῆς, ὁ δὲ πλαῦτος πρόσκαιρος. Ὁ πλούσιος δυνατὸν νὰ καταντήσῃ πτωχὸς, ἄθλιος, ἄνευ πόρου· ὁ δὲ πεπαιδευμένος οὐ μόνον δὲν δύναται νὰ καταντήσῃ εἰς τοιαύτην δυστυχίαν, εἰς οἷαν ὁ πλούσιος, ὅστις δεῖται παιδείας, ἀλλὰ καὶ πολλὰς ὑψηλοτέρας βαθμίδας ἀνέρχεται.

Ποῖος λοιπὸν ἐκ τῶν δύο εἶναι πραγματικὸς ὑπέρτερος;

ΔΙΠΛΗ ΑΚΡΟΣΤΙΧΙΣ.

Ἡ πρώτη νήσου ὄνομα κειμένης παρὰ Σάμον ὀνομασθείσης ἐκ τινος ἀνδρὸς ἐκεῖ πνιγέντος. ἢ δὲ δευτέρ' ἀνεψιοῦ ἐκ θυγατρὸς τοῦ Μίνω, προσέτι δὲ καὶ ἀστερισμοῦ τὸ ὄνομα σημαίνει· ἢ τρίτη δ' ἐνὶ πόλεως τῆς ἐπίσημοτάτης

ΕΙΔΗΣΕΣ

Ἀφίκετο τὴν παρελθοῦσαν δευτέραν καὶ χθὲς ἀνεχώρησε κατευθυνόμενος εἰς Ἀθήνας ὁ διακεκριμένος ἡμῶν συμπολίτης κ. Ἐλευθ. Κούσης, τέως Γυμνασιάρχης ἐν Κυδωνίαις.

— Ἀφίκετο ὡσαύτως ἐκ Ποτίου ὁ ἀξιότιμος κ. Θεοφύλ. Θεοφυλάκτου.

— Ἐγράψαμεν εἰς τι προηγούμενον ἡμῶν φύλλον ὅτι θέλομεν δημοσιεύσει τὴν ὑπὸ τῆς ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς πρὸς τὸ Συμβούλιον τῶν σχολείων πεμφθεῖσαν ἔκθεσιν περὶ τῆς καταστάσεως τῶν σχολείων καὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῶν ἐξετάσεων· δυστυχῶς τῆς ἐκθέσεως ταύτης ζητήσαντες ἀντίγραφον παρὰ τοῦ Προέδρου τοῦ οἰκείου Συμβουλίου πρὸς δημοσίευσιν, ἐτύχημεν ἀποφατικῆς ἀπαντήσεως δι' εὐπρόσωπόντινα αἰτίαν, διὰ τὸν λόγον ὅτι ἡ ἔκθεσις αὕτη ἀφορῶσα μόνον τὸ συμβούλιον τῶν σχολείων καὶ μὴ ὑποβληθεῖσα εἰσέτι εἰς αὐτὸ δὲν δύναται νὰ δημοσιευθῇ· νομίζομεν ὅτι ἡ πόλις καθιερώσασα τὴν ἀρχὴν τῆς ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς δὲν προσέβη εἰς τὴν ἐκλογὴν αὐτῆς εἰκῆ καὶ ὡς ἔτυχεν, ἀλλ' ἐννοεῖ βεβαίως ἐκλέγουσα αὐτὴν νὰ λάβῃ δι' αὐτῆς γνῶσιν τῆς καταστάσεως τῶν σχολείων καὶ τοῦ ἀποτελέσματος τῶν ἐξετάσεων· ἐντεῦθεν ἔλαστος πολίτης ἠδύνατο κάλλιστα νὰ πληροφορηθῇ παρὰ τῆς ἐξεταστικῆς ἐπιτροπῆς

ἐν τῇ Αἰγύπτῳ τοῦνομα ταῦτο φερούσης ἔτι. ἢ δὲ τετάρτη τέρατος τῆς Ῥώμης βασιλέως, διώκτου μὲν χριστιανῶν, φονέως δὲ οἰκείων· ἢ πέμπτη δ' ἐνὶ πόλεως ἀρχαίας ἐκλιπούσης, πρὸς τὴν ὁποῖαν ὁ Θεὸς ἀπίστευτε προφήτην. ἢ δ' ἕκτη κόρης ἀνακτος, ἢ μετὰ τοῦ ἀδελφοῦ

[της

ἐξεδικήθη τοῦ πατρὸς σκληρὰν δολοφονίαν. ἢ δὲ ἐβδόμη ὁπαδοῦ τοῦ Ἰδιονόσου ἐνι.

Τούτων πασῶν τῶν λέξεων τὰ ἀρχτικὰ στοιχεῖα

ἀποτελοῦσιν ὄνομα ἐνὸς τῶν ἀποστόλων·

τὰ ἔσχατα δὲ μαθητοῦ Ἰάνατος τὸν Παῦλον.

I. Γ. Β.

5.

ΑΙΝΙΓΜΑ.

Στέμμα εἶχον βασιλέως

κ' ἐφρονεῦθην χωρικὸς

καὶ μ' ἐτίμησ, ἀμοιβαίως

ἢ πατρίς βασιλικῶς.

Μὴ τὸ τρίτον ὅμως γράμμα

ἀφαιρέσης παραινῶ

μεταβάλλομ' ἐν τῷ ἅμα

κὴ ἀηδῖαν προξενῶ.

Ἄ. Σιμωνῶφ.

ΑΤΜΟΣΦΑΙΡΙΚΗ ΚΑΤΑΣΤΑΣΙΣ.

Θερμόμετρον. Ὑπὸ σκιὰν ἐδείκνυε καθ' ὅλην τὴν ἐβδομάδα 26°—27° Ῥεωμῆρου.

Βαρόμετρον δεικνύει 76 καὶ 0, 5 πνέοντος ἐλαφροῦ βορειοδυτικοῦ ἀνέμου· προμηνύεται δὲ σήμερον καιρὸς συννεφώδης ὅστις ἐξακολουθήσει καὶ αὔριον.

περὶ τῆς καταστάσεως τῶν σχολείων καὶ νὰ ζητήσῃ ἐπὶ πλέον νὰ ἰδῇ τὴν ἔκθεσιν αὐτῆς εἰ συνετάσσοτο τοιαύτη, ὑποβληθεῖσα ἢ μὴ εἰς τὸ Συμβούλιον τῶν Σχολείων, ὅπερ νομίζομεν δὲν εἶναι ἀρχὴ ἀνεξάρτητος καὶ ἀνεύθυνος, καὶ ἐπομένως ἡ ἔκθεσις αὐτὴ δὲν ἠδύνατο ἄλλως νὰ καταστῇ γνωστὴ τῇ ἡμετέρᾳ κοινότητι εἰ μὴ δημοσιευομένη. Τῆς ἐκθέσεως ταύτης λαβόντες ἰδέαν τινὰ θέλομεν μεταδώσει τὰ περὶ αὐτῆς τοῖς ἀναγνώσταις ἡμῶν εἰς τὸ ἐπόμενον φύλλον καὶ θέλομεν ἐξετάσει ἐν γένει τὴν κατάστασιν τῶν σχολείων διότι δαπανῶντες ὑπὲρ τὰς χιλίας λίρας διὰ τὰ ἐκπαιδευτήρια ἡμῶν, προῖον τῆς ἀτομικῆς συνδρομῆς ἐκάστου πολίτου καὶ τῆς στατικῆς ἐκτῶν εἰσιτηρίων εἰσπράξεως, δεόν προ πάντος νὰ γνωρίζωμεν τὴν κατάστασιν τῶν σχολείων, ἂν τὰ χρήματα ὅσα δαπανῶνται ὑπὲρ αὐτῶν δαπανῶνται ἐπαξίως καὶ τελεσφόρως ἢ εἰς πολλὰ ἢ χρήσις αὐτῶν, ὡς οὖν γίνεται, εἶναι ἄσκοπος καὶ ἄγονος ὥστε ἀνάγκη ὑπάρχει ἐντονωτέρας προσοχῆς καὶ μελέτης ὅπως ἢ ὑπὲρ τῶν ἐκπαιδευτηρίων ἡμῶν δαπάνη γίνεται σκοπιμωτέρα καὶ μᾶλλον καρποφόρος.

— Καθ' ἃ γράφουσιν ἡμῖν ἐξ Ἀμισσοῦ ἐγένοντο πρὸ ἡμερῶν καὶ αἱ ἐξετάσεις τῶν ἐν Ἀνω Ἀμισσῷ Ἑλληνικῶν ἐκπαιδευτηρίων, ὧν τὸ ἀποτέλεσμα ὁ-

πῆρξεν εὐάρεστον δικαίωσαν τὰς προσδοκίας τῶν κατοίκων κατὰ τὰς ἐξετάσεις ταύτας παρέστη καὶ ὁ Πρόξεν. Πράκτωρ τῆς Ἑλλάδος κ. Ἀχιλλεὺς Πράσινος, αἰποτε τῶν καλῶν ἑραστής, ἐνισχύσας διὰ τῆς παρουσίας αὐτοῦ τὸν πρὸς τὰ γράμματα ζῆλον τῶν κατοίκων τῆς κωμοπόλεως, ἣτις οὖσα κέντρον ἄλλοτε ἐκπαιδεύσεως καὶ διαδόσεως τῶν φώτων εἰς τὴν περὶ αὐτὴν χώραν ἐξακολουθεῖ εἰσέτι δι' ἀπύτων προσπαθειῶν διατηροῦσα τὰ ἑαυτῆς ἐκπαιδευτήρια ὅσον ἔνεστι ἀξιοπρεπῶς.

— Ἀναγνόντες τὸν κατὰ τὰς δημοσίας ἐξετάσεις τῶν σχολείων Τριπόλεως ἐκφωνηθέντα λόγον ὑπὸ τοῦ κ. I. Λευίτου διευθυντοῦ τῆς δημοτικῆς σχολῆς τῆς πόλεως ταύτης δὲν δυνάμεθα ἢ νὰ συγχαρῶμεν τῷ εἰρημένῳ διευθυντῇ διὰ τὰς πρακτικὰς αὐτοῦ περὶ ἐκπαιδεύσεως ἰδέας συνιστῶντι πρὸς τὸν σκοπὸν τοῦτον ὡς ἀναπόδραστον πρὸς διευκόλυνσιν τοῦ ἔργου τῶν διδασκάλων τὴν ἐνδελειχῆ φροντίδα καὶ συνεργασίαν τῶν γονέων, θεωρούντων ἤδη ὡς ἀπαλλαγὴν τῆς ἐν τῷ οἴκῳ ἐνοχλήσεως τὴν εἰς τὰ σχολεῖα ἀποστολὴν τῶν ἑαυτῶν τέκνων, τοῖς δὲ Τριπολίταις διὰ τὴν ἀπόκτησιν τοιοῦτου ἱκανοῦ δημοδιδασκάλου.